

"Marxilainen Pyhäkoulu" jatkuu 17.4.2016

Työväenluokan toiminnalle yhtenäinen tieteellinen maailmankatsomus antaa pitkän aikavälin suunnan ja auttaa jäsentelemään oikein ajan kysymyksiä. Siksi tutkimme marxilaista maailmankatsomusta sunnuntai-iltaisin Helsingissä Hermannin kerholla os. Hämeentie 67, klo 17.00. **Järj. Kommunistien liitto ja DSL.**

Kevään aikana käsittelemme edelleen historiallista materialismia ja syvennämme opintoaineiston tuottamiseen liittyviä tietoja. Kokoonnumme seuraavan kerran su. 17.4.2016. Aiheesta **"Yhteiskunnan perustan ja päällysrakenteen vuorovaikutus ja sen merkitys yhteiskuntakehitykselle"** alustaa **Juha Kieksi**. Tämän jälkeen kokoonnumme kevätkaudella seuraavasti: su. 8.5.-16, su. 22.5.-16 ja su. 5.6.-16.

Sopivia perusteoksia historiallisen materialismin ja ko. aiheen opiskeluun ovat mm. seuraavat teokset: Marx ja Engels: **Kommunistinen manifesti**; M.Iovtšuk, T. Oizerman, I. Štšipanov: **Filosofian Historia** (Progress, 1982); Viktor Afanasjev: **Filosofian alkeet** (Progress, 1976); Nevalainen- Peltonen: **Kansantaloustiede**; Afanasjef (1976): **Filosofian alkeet**. ss. 182-205; Engels (1884): **Perheen yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä**; Konstantinov ym. (1980): **Marxilais-leniniläisen filosofian perusteet**. ss.333-356; Lenin: **Valtio ja vallankumous** (valitut teokset, osa 7, s. 8); Lenin (1919): **Valtiosta** (valitut teokset, osa 9, s. 65)

Yhteiskunnan poliittinen organisaatio

Valtio on yhteiskunnan historiallisen kehityksen tuote.

Yhteiskuntaelämän rakenne monimutkaistui luokkien ilmaantumisen ja luokkavastakohtaisuuksien kärjistymisen vuoksi. Syntyi yhteiskuntasuhteiden uusia muotoja, poliittisia ja oikeudellisia.

Merkittävin näistä on valtio, joka on hallitsevan luokan poliittisen vallan järjestö. Luokkayhteiskunnassa syntyy myös esimerkiksi poliittisia puolueita ja kansalaisjärjestöjä, joiden tarkoituksena on vallan valtaaminen tai ylläpitäminen; taistelu tiettyjen luokkien etujen puolesta. Kaikki järjestöt ja sosiaaliset instituutiot muodostavat yhteiskunnan poliittisen organisaation.

Valtio on yhteiskunnan sisäisen kehityksen tuote. Sen syntymisen saavat aikaan aineellisessa tuotannossa tapahtuneet muutokset. Tuotantotavat vaihtuminen toiseen, saa aikaan valtiojärjestyksen muuttumisen toiseksi.

1. Siirtyminen yhteiskunnan ei-poliittisesta organisaatiosta poliittiseen

Alkukantaisessa yhteisössä ei ollut valtiota, sillä siellä ei ollut myöskään yksityisomistusta eikä luokkia. Toki alkuyhteisössä oli yhteiskunnallisia tehtäviä, mutta niitä hoitivat yhteiskunnan valitsevat henkilöt, joiden piti koko ajan nauttia valitsijoidensa luottamusta. Puhutaan ns. sukujärjestelmästä. Yhteiskunnan perusvoimana oli kansa, tarvittaessa aseistettu kansa.

Aiemmin jo todettiin, että tuotantovoimien kehitys johti alkuyhteiskunnan hajoamiseen. Tuotanto kehittyi niin, että alkoi muodostua lisätuotetta. Syntyi yksityisomistus ja sen mukana luokat, orjat ja orjanomistajat. Kävi välttämättömäksi suojella yksityisomaisuutta ja sen haltijoita. Syntyi valtio. Valtion syntymistä seurasi

ankara luokkien välinen taistelu. Valtio onkin luokkayhteiskunnan tuote. Se syntyi luokkien syntyminen myötä ja häviää luokkien häviämisen myötä. Valtion ilmaantuminen oli siis luokkaristiriitojen sovittamattomuuden tulos ja objektiivinen osoitus.

Valtion olemus. Antagonistisessa luokkayhteiskunnassa valtio on poliittinen väline, jolla hallitseva luokka hallitsee toista luokkaa. Valtio on taloudellisen perustan yllä kohoavan päällysrakenteen tärkeä osa. Valtion tärkein tunnusmerkki on julkinen valta, joka edustaa taloudellisesti hallitsevan luokan etuja. Valta tukeutuu asevoimaan ts. armeijaan ja poliisiin. Valtion tunnusmerkkinä ei yleensä ole pakkovalta, jota jossain muodoissa esiintyy kaikissa yhteiskunnassa. Asevoiman ohella samaa tarkoitusta palvelevat kansaedustuselimet (eduskunta, kunnanvaltuustot) ja hallintokoneisto ml. oikeuslaitos. Luokkaristiriitojen syvetessä ja luokkataistelun voimistuessa laajenee myös valtiokoneisto. Tämä näkyy hyvin nykyisessä kapitalistisessa järjestelmässä.

Toinen valtion tunnusmerkki on, että väestöltä peritään veroja, jotka ovat tarpeen valtiokoneiston ylläpitämiseksi. Porvarillisessa yhteiskunnassa valtio suuntaa veroina saadut varat suurpääoman toimintaedellytyksien tukemiseen ja parantamiseen. Näin ollen se antaa porvaristolle mahdollisuuden riistää työväestöä paitsi välittömästi porvariston omistamissa tuotantolaitoksissa myös välillisesti yhteiskunnallisessa tuotannossa.

Kolmas tunnusmerkki on alueellinen jako verisukulaisuustunnusmerkkien asemasta. Alueellinen jako edistää taloudellisten yhteyksien kehittymistä ja poliittisten edellytysten luomista niiden sääntelyä varten.

Porvariston filosofit kiistävät valtion luokkaolemuksen. Valtion olemus selittyy tällöin henkisillä tekijöillä kuten ihmisten keskinäisillä sopimuksella, moraalien tarpeilla ym. Marxilaiset sen sijaan näkevät, että valtio on luonteeltaan historiallinen ja että se on yhteydessä valtiiovallan luokkaolemuksen.

Valtion tehtävänä antagonistisessa luokkayhteiskunnassa on puolustaa hallitsevan luokan etuja maan sisäisesti että ulkopuolisia vihollisia vastaan. Valtion sisäinen tehtävä määrää myös ulkopoliittisen toiminnan.

Valtion sisäisenä tehtävänä on työtätekevien joukkojen lannistaminen ja niiden alistaminen sortajavähemmistön valtaan. Tämä koskee niin orjanomistusyhteiskunnan valtiota, feodaalista valtiota kuin kapitalistista valtiotakin. Vaikka kapitalistinen valtio yrittääkin luoda kuvaa demokratiasta, sen tarkoitus on varjella kapitalistista yksityisomaisuutta, valvoa siihen liittyvää palkkaorjuuden kuria ja tukahduttaa työväenluokan liike. Valtion sisäinen toiminta säätelee myös hallitsevan luokan jäsenten välisiä suhteita, jotta hallitseva luokka olisi yhtenäinen taistelussa vastakkaisia luokkia vastaan.

Valtio suojelee hallitsevan luokan omaisuutta ja etuja oikeuden avulla. Marxin ja Engelsin mukaan oikeus on hallitsevan luokan tahto laiksi korotettuna. [Karl Marx & Friedrich Engels, Kommunistisen puolueen manifesti]. Näin ollen oikeudella kuin valtiollakin on luokkaluonne. Oikeus laillistaa myös normit, jotka säätelevät omistajien välisiä suhteita ja mahdollistavat talouden sujuvan toiminnan. Oikeus muotoilee taloudelliset suhteet ja niiden edellyttämät sosiaaliset suhteet.

Valtio ei voi tuolla toimeen ilman oikeutta eikä oikeutta voi olla ilman valtiota. Valtion ja oikeuden muodostumisen myötä syntyivät uudet ihmisten väliset suhteet, nimittäin poliittiset ja oikeudelliset suhteet. Kaikki luokkien väliset suhteet eivät ole poliittisia suhteita. Kun työväestö myy työvoimaansa porvaristolle tai käy työtaistelua kapitalistin kanssa palkkansa korottamiseksi, on kyseessä yhteiskunnallinen ja taloudellinen suhde mutta ei poliittinen. Poliittisesta suhteesta on kyse, kun työväestö

esittää vaatimuksia koko kapitalistiluokalle tai valtiolle. Luokkien väliset poliittiset suhteet ilmentävät keskitetysti niiden taloudellisia perusetuja. Talous synnyttää tietyllä asteella politiikan siksi, että se ei voi toimia ja kehittyä muussa kuin tässä muodossa. Engels totesi: ” Taloudellinen liikunta raivaa suurin piirtein tien itselleen, mutta sen täytyy kokea myös vastavaikutusta sen itsensä synnyttämän ja suhteellisen itsenäisyyden saaneen poliittisen liikunnan taholta”. [Marx, Engels, Kirjeitä. s 433 KI Edistys Moskova 1976].

Riistovaltion ulkonaisena tehtävänä on vieraiden alueiden valloittaminen ja omien alueiden puolustaminen. Niinpä imperialistinen ulkopoliittikka täydentää edistyksellisten voimien tukahduttamiseen perustuvaa sisäpolitiikkaa.

2. Poliittisen organisaation kehitys ja sen rooli yhteiskunnan elämässä

Valtiotyypit ja hallitusmuodot. Valtiotyyppejä on neljä ts. kolme riistovaltiota (orjanomistusyhteiskunnan valtio, feodaalinen valtio ja kapitalistinen valtio) ja yksi kansan lähtökohdista nouseva sosialistinen valtio. Jokaiselle valtiotyypille ovat ominaisia erilaiset hallitusmuodot. Hallitusmuoto riippuu maan konkreettisista historiallisista kehitysoloista.

Orjanomistusyhteiskunnan hallitusmuoto voi olla yhden henkilön monarkia, pienen joukon valtaan perustuva aristokratia tai enemmistön valtaan perustuva demokratia. Orjanomistusyhteiskunnissa oli verrattain vähän poliittisia järjestöjä. Merkittävimpiä olivat uskonnolliset järjestöt.

Feodalistinen hallitusmuoto on yleensä ollut monarkia, mutta jossain tapauksissa myös tasavalta. Feodaalisen yhteiskunnan valtio kasvoi huomattavasti orjanomistusyhteiskuntaan verrattuna. Feodaalisen järjestelmän erikoispiirteitä olivat hierarkinen järjestelmä, vasallisuhteet ja poliittinen pirstoutuneisuus. Feodaalisen järjestelmän ominaispiirre oli myös kirkon suuri osuus valtiovaltajärjestelmässä. Kirkko ei tuolloin ollut ideologinen vaan myös poliittinen voima. Talonpoikaissotiin ja kaupunkien vapautustaisteluihin osallistuneiden sorrettujen joukkojen järjestöt saivat usein uskonnollisten liittojen muodot.

Porvarillisessa valtiossa hallitusmuoto on yleensä tasavalta, mutta myös monarkia. Imperialismin olosuhteissa kapitalismi saattaa turvautua myös fasismiin. Kapitalismin aikana viedään päätökseen valtiovallan keskittäminen. Syntyy kansallisia ja usein myös monikansallisia keskitettyjä valtioita.

Porvariston ideologit ja poliitikot väittävät kapitalistisen valtion olevan demokratian korkeimman muodon ja antava ihmiselle täydellisen vapauden. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Kapitalismin nousukaudella porvarillisella valtiolla oli joitain edistyksellisiä piirteitä. Se vaikutti edistyskemmimpien kapitalististen tuotantosuhteiden kehitykseen. Säätyerojen ja maaorjuuden poistaminen olivat suuri edistysaskel. Ensimmäistä kertaa työväestöllä oli mahdollisuus perustaa omia poliittisia puolueita, järjestöjä ja sanomalehtiä.

Koskaan kapitalismi kuitenkaan koskaan ole turvannut demokratiaa kaikille vaan ainoastaan rikkaille. Kaikkien edistyneimmissäkin porvarillisissa demokratioissa kansanedustuslaitos on porvarilliseen demokratiaan sitoutuneiden puolueiden hallussa. Samoin tiedotusvälineet ovat lähes kokonaan kansallisen ja yhä useammin ylikansallisen porvariston hallussa.

Porvarillinen demokratia ei ole koskaan missään olosuhteissa poistanut esimerkiksi kansallisuussortoa. Kaikkien demokraattisimmissakin valtioissa käytetään myös avoimia väkivaltamuotoja. Näistä mainittakoon Suomessakin työn alla olevat ammattiyhdistysliikkeen toimintaan suunnitellut rajoitukset, erilaiset kommunistien vastaiset lait (Viro, Ukraina) ja erilaiset kiihotuskampanjat.

Porvarillinen valtio on kaikissa olosuhteissa porvariston diktatuuria ja sen tehtävänä on pitää kurissa työväenluokka. Se on poliittinen muoto, joka takaa porvaristolle parhaat mahdollisuudet käyttää taloudellisia etuisuuksia työväestön riistämiseksi.

Imperialismin olosuhteissa taantumus lisääntyy. Valtio puolustaa imperialismin taloudellista perustaa, josta on jo tullut historiallisen edistyksen jarru.

Imperialismissa kehittyy voimakkaasti valtiomonopolistinen kapitalismi, jossa valtion ja monopolien voima yhdistyy yhtenäiseksi koneistoksi. Ajaessaan monopolien etuja valtio puuttuu kapitalistisen tuotannon prosessiin, suorittaa sääntelytoimenpiteitä ja ottaa käsiinsä erinäisiä teollisuudenaloja turvatakseen monopoleille mahdollisimman korkeat voitot.

Porvarilliset perustuslait turvaavat teoriassa kansalaisille mm. yleisen äänioikeuden, vapaat vaalit sekä sana- ja painovapauden. Vain porvaristolla on mahdollisuus nauttia näistä vapauksista täydellisesti, sillä niillä on hallussaan kaikki taloudellisen ja poliittisen herruuden välineet. Kansa joutuu painimaan työttömyyden ja riittämättömän sosiaaliturvan kanssa.

Valtio suojelee hallitsevan luokan etuja oikeuden avulla. Marx ja Engels ovat todenneet, että oikeus on hallitsevan luokan tahto laiksi korotettuna. Oikeudella samoin kuin valtiollakin on siis luokkaluonne. Kapitalismi pysyy kaikissa olosuhteissa pienen vähemmistön valtaenemmistöön kohdistaman sorron yhteiskuntana.

Imperialististen valtioiden ulkopoliittikka on myös taantumuksellista. Vaikka kolonialismi vanhassa muodossa on monista osin hävinnyt, imperialistit yrittävät painostaa riippumattomia maita erilaisiin taloudellisiin liittoutumiin mm. erilaisten talousavustusten kautta. Tämä taantumuksellinen ulkopoliittikka näkyy myös erilaisten interventoiden ja sotien jatkuvana esiintymisenä. Tänä päivänä leimallista näille hyökkäyssodille on se, että niitä käydään demokratian lipun alla, ts. niiden väitetään palvelevan demokratia leviämistä, vaikka niiden tosiasiallinen tavoite onkin varmistaa suurpääoman voittojen säilyminen riittävän korkealla tasolla. Viime vuosina pinnalla olleista tämän tyyppisistä konflikteista mainittakoon Jugoslavian sota, Irakin sota, Afganistanin miehitys, Libyan sota, Syyrian sota sekä Pohjois-Koreaan kohdistuvat provokaatiot sekä Kuuban kauppasaarto.

3. Sosialistisen yhteiskunnan poliittinen organisaatio

Työväenluokan valta on laadullisesti uusi valtiotyyppi. Työväenluokan valta eli proletariaatin diktatuuri eroaa muista valtiomuodoista sekä luokkaolemuksensa, valtiojärjestysmuotonsa ja tulevan tehtävänsä puolesta.

Toisin kuin aiemmat valtiotyypit, joiden tehtävänä on ollut työväestön alistaminen, proletariaatin diktatuuri on työväenluokan valtaa. Lenin totesi, että vain työväenluokka pystyy johtamaan työtätekevien ja riistettyjen joukkoa taistelussa uuden sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän luomiseksi ja taistelussa luokkien täydelliseksi hävittämiseksi.

Sosialistinen valtio on ennen kaikkea joukkojen yhteenliittämisen ja niiden kommunistisen kasvatamisen väline, uuden yhteiskunnan rakentamisen väline.

Oppi proletariaatin diktatuurista on marxilaisuuden kulmakiviä. Ainoastaan työväenluokan jakamaton valta mahdollistaa kapitalismin hävittämisen ja sosialismin rakentamisen.

Oikeistorevisionistit pyrkivät madaltamaan kommunistisen puolueen merkitystä, sosialistisen valtion tehtävää talouselämässä ja yleensäkin politiikan merkitystä. Vasemmistorevisionistit t. ultravallankumoukselliset kiistävät objektiivisten edellytysten merkityksen vallankumouksellista taktiikkaa kehitettäessä samoin kuin joukkojen keskuudessa tehtävän organisatorisen ja kasvatustyön merkityksen. He hyväksyvät vain sota- tai sissisotamenetelmät porvariston vastaisessa taistelussa.

Lenin oli oikeassaan korostaessa proletariaatin diktatuurin merkitystä. Proletariaatin diktatuurin takasi sosialismin kehityksen monissa maissa, mutta reformistinen tai revisionistinen linja ei ole pystynyt muuttamaan yhteiskuntaa kohti sosialismia eikä edes parantamaan työväenluokan olosuhteita pysyvästi.

Kapitalismista sosialismiin siirtymisen kaudelle ominaista on talouden monimuotoisuus ja ankara luokkataistelu työväenluokan ja porvariston välillä. Työväenluokan valtion siirtymäkaudella toteutettavia maan sisäisiä tehtäviä on riistäjäluokkien, erityisesti porvariston hävittäminen. Porvaristo ei koskaan tyydy tappioonsa vaan tekee ankaraa vastarintaa voittaneelle työväenluokalle. Tämän vastarinnan murtamiseksi tarvitaan työväenluokan valtaa.

Porvariston lannistaminen ei kuitenkaan ole itsetarkoitus, vaan perustehtävänä on luoda uusi sosialistinen talous. Tehtävä on haasteellinen, sillä aloitettaessa puuttuu valmiita sosialistisen talouden muotoja. Työväenluokka siis edustaa ja toteuttaa työn yhteiskunnallista organisaatiota, joka on korkeamman tyyppistä kapitalismiin verrattuna.

Valtion toiminta sosialistisen talouden perustamisen ja maan talouselämän johtamisen alalla on työväenluokan vallan tärkein *taloudellis-organisatorinen tehtävä*. Kansallistettuaan perustuotantovälineet työväenluokan valtio ottaa välittömästi käsiinsä talouden avainasemat ja järjestää suunnitelmallisen ja tieteellisen taloudenhoidon.

Socialismin rakentaminen ei rajoitu vain sosialistisen talouden perustamiseen. Socialismin rakentaminen edellyttää välttämättä kansanjoukkojen tietoisuuden ja kulttuuritason kohottamista, jotta kansanjoukkojen tajunnassa säilyneet kapitalismin jäänteet voidaan hävittää. Tämän vuoksi työtätekevien ja aivan erityisesti puoliproletaaristen kerrosten kasvattaminen socialismin hengessä on sosialistisen valtion tärkeimpiä tehtäviä. Työväenluokan valtio johtaa kulttuurivallankumousta, joka on sosialistisen vallankumouksen tärkeä rengas. Tämä on valtion *kulttuuri- ja kasvatustehtävä*.

Työväenluokan valtion *ulkopoliittisena tehtävänä* on taistella rauhan puolesta kansojen välillä ja maan puolustaminen imperialistien hyökkäykseltä.

Työväenluokan valtio on demokratian korkein tyyppi. Porvariston ideologit väittävät, että kapitalismissa valitseva demokratia on demokratiaa kaikkia varten ja että työväenvalta olisi epädemokraattista ja byrokraattista. Asia on kuitenkin päinvastoin. Kuten jo aiemmin on todettu, porvarillinen demokratia on vain verho, joka kätkee taakseen rahan kaikkivoipaisuuden.

Vain työväenluokanvaltio on todella demokraattinen. Työväenvalta onkin laadullisesti uusi, korkein demokratian tyyppi. Demokratia on kansan valtaenemmistön demokratiaa ja se sulkee ulkopuolelle riistäjät ja sortajat.

Vain lujassa liitossa kaikkien työtätekevien ja demokraattisten voimien kanssa ja kansanjoukkojen tukemana työväenluokka pystyy murtamaan porvarienvastarinnan, pitämään vallan käsissään ja rakentamaan socialismin. Työväenluokan ja demokraattisten voimien liiton perusedellytys on, että johtava

osuus on työväenluokalla. Talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston olemus on ristiriitainen, sillä ne ovat samanaikaisesti sekä työväestöä että pienomistajia. Vain työväenluokka pystyy marxilaisen puolueen johtamana voittamaan puoliproletaaristen kerrosten horjunnan.

Työväenluokan demokratia poikkeaa porvarillisesta demokratiasta siinä, että se ei pelkää julista työtätekevien oikeuksia vaan myös turvaa niiden käytännöllisen toteuttamisen. Työväenluokka hallitsee tosiasiallisesti maata ja johtaa joko välittömästi tai edustajiensa kautta taloutta, poliittista ja kulttuurielämää.

Työväenluokan vallan eri muodot sosialistissa maissa. Työväenluokan valta esiintyi eri maissa erilaisessa muodossa riippuen kunkin maan konkreettisista historiallisista olosuhteista. Näitä ovat mm. talouden kehitystaso, luokkien voimasuhteet, luokkataistelun kireys, kansalliset ja historialliset perinteet sekä ulkopoliittinen tilanne.

Neuvostoliitossa proletariaatin diktatuuri toteutui työläisten, talonpoikien ja sotilaiden neuvostojen kautta. Monissa Itä-Euroopan ja Aasian maissa syntyi taas proletariaatin diktatuurin toisenlainen muoto, kansandemokratia. Kansandemokratialle on ominaista monipuoluejärjestelmä. Se sallii sellaisten puolueiden olemassaolon, jotka kannattavat sosialistista rakennustyötä ja tunnustuvat kommunistisen puolueen johtava osuuden. Toinen kansandemokratialle ominainen piirre on kansanrintaman olemassaolo, joka yhdistää erilaiset kansankerrokset sosialistiseen rakennustyöhön. Kolmanneksi taistellessaan kapitalismia vastaan kansandemokratia käyttää hyväkseen ennestään kehittyneitä parlamentaarisia muotoja ja perinteitä.

On mahdollista, että myöhemmin kapitalismista sosialismiin siirryttäessä muodostuu vielä muitakin työväenluokan vallan muotoja. Kaikille muodoille on kuitenkin ominaista marxilaisen puolueen johtava osuus.

Marxilaisen puolueen johtava osuus työväenluokan vallan järjestelmässä. Poliittisen vallan saaminen ja työväenluokan vallan pystyttäminen on vaikea tehtävä. Vielä vaikeampaa pitää se käsissään ja voittaa lopullisesti porvaristo. Kaikkein vaikeinta on kuitenkin poistaa talonpoikain ja pienomistajien tietoisuudesta yksityisomistukselliset tottumukset, saada heidät sanoutumaan irti porvaristosta ja tehdä heistä tietoisia sosialismin rakentajia. Esimerkiksi Koreassa, jossa vallankumouksen voitosta on yli 70 vuotta, talonpoikaiston ja sivistyneistön koulutustehtävä on vielä kesken.

Vain marxilainen puolue pystyy järjestämään työväenluokan, säilyttämään sen keskuudessa hyvän kurin, kasvattamaan sitä, suojaamaan sen pikkuporvarillisten voimien vaikutukselta, ohjaamaan sen poliittista toimintaa ja vaikuttamaan sen kautta kaikkiin työtätekeviin.

Työväenluokan vallan oloissa kasvaa puoleen yhtenäisyyden merkitys. Puolue pystyy toteuttamaan johtavaa osuutta yhteiskunnassa vain silloin kun sen jäsenien tahto ja toiminta on yhtenäistä. Puolueessa onkin taisteltava sinnikkäästi ryhmäkuntaisuutta ja hajottajia vastaan.

Puolue johtaa yhteiskuntaa valtiolinten sekä lukuisten kansalaisjärjestöjen kautta. Puolue yhdistää näiden järjestöjen ponnistukset ja suuntaa ne kohti yhteistä päämäärää. Puolue ei pyri korvaamaan valtiolimiä tai kansalaisjärjestöjä, vaan kannustamaan näitä aloitteellisuuteen ja toiminnan demokraattisuuteen. Kansalaisjärjestöjen kautta puolue saa kosketuksen kansanjoukkoihin, opettaa niitä ja oppii itse kansanjoukoilta.

Marxilainen puolue huolehtii työväenluokan valtion lujittamisesta ja vetää valtion hallintaa yhä uusia työtätekevien joukkoja johtaen puolueen ja kansan kiinteään liittoon. Tähän perustuu marxilaisen puolueen voima.

Yleiskansallinen valtio. Sosialismin voitettua työväenluokan valtiosta tulee yleiskansallinen valtio. Yleiskansallinen valtio ei joudu enää suorittamaan riistäjäluokkien tukahduttamista. Se ei kuitenkaan merkitse, että luokkataistelusta voitaisiin täydellisesti luopua. Se käy luokkataistelua kansainvälistä imperialismia, porvaristoa ja pikkuporvarillista ideologiaa vastaan. Sen on huolehdittava myös pakotustoimenpiteistä sosialistisen yhteiskunnan lakeja, normeja ja periaatteita rikkovia henkilöitä vastaan.

Proletariaatin diktatuuri ja yleiskansallinen valtio eivät ole laadullisesti erityyppisiä valtioita, vaan sosialistisen valtion kaksi kehitysvaihetta. Sen sosiaalisen perustan muodostavat työväenluokka, osuustoimintatalonpojat sekä sivistyneistö. Yleiskansallinen valtio kehittää proletaarista demokratiaa ja nostaa sen korkeammalle asteelle.

Sosialistisen omaisuuden, kansalaisten oikeuksien ja vapauksien sekä sosialistisen oikeusjärjestelmän suojele ovat sosialistisen valtion tärkeimpiä tehtäviä. Aiemmin kuvatut taloudellis-organisatorinen tehtävä, kulttuuri- ja kasvatustehtävä sekä ulkopoliittinen tehtävä monipuolistuvat. Lisäksi maa lujittaa entisestään maan puolustuskuntoa niin kauan kun maailmassa on olemassa imperialististen voimien hyökkäysvaara.

Valtion kuoleutumisesta. Sosialistisen valtion lujittaminen ja kehittämisen välttämättömyys ei merkitse sitä, että valtio olisi olemassa ikuisesti. On selvää, että valtion harjoittamat yhteiskunnan hallinto- sekä talous- ja kulttuurielämän johtamistehtävä säilyy myös kommunismissa. Niiden toteuttamismuoto muuttuu erilaiseksi. Kun maa lähestyy kommunismia, valtionhallinnon elimet kadottavat vähitellen poliittisen luonteensa ja ne sulautuvat lopuksi yhteiskuntaan. Niistä tulee yhteiskunnan itsehallinnon elimiä, joiden kautta kaikki yhteiskunnan jäsenet johtavat talous- ja kulttuurielämää. Valtio kuoleutuu.

Valtion kuoleutuminen on asteittainen, pitkäaikainen ja kokonaisen historiallisen kauden kestävä prosessi. Kehittyneen kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen on valtion kuoleutumisen sisäinen ehto. Siihen liittyy myös ulkoisia ehtoja. Kommunismiin siirtyminen edellyttää sosialismin lujittumista kansainvälisesti ja todennäköisesti kapitalismin hävittämistä valtaosasta maailmaa.

4. Historian nykyinen kausi ja yhteiskunnan poliittinen organisaatio

Taloudelliseksi maailmanjärjestelmäksi muuttunut kapitalismi tarvitsee oikeusnormeja, jotka säätelevät taloudellisia ja muita suhteita ja valtioiden välisiä suhteita. Valtiorajat ylittävät talousyhtymät, valtioliittoutumat (EU) ja poliittiset liitot suuntautuvat paitsi porvarillisten valtioiden kilpailevaa ryhmää vastaan myös omien maiden työväestöä ja harvoja sosialistisia maita vastaan.

Kirjallisuutta:

Afanasjef (1976): Filosofian alkeet. ss. 269-294.

Engels (1884): Perheen yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä.

Konstantinov ym. (1980): Marxilais-leniniläisen filosofian perusteet. ss.354-374.

Lenin (1919): Valtiosta.

